

A watercolor illustration of a village street. In the background, a church with a tall spire is visible. The street is lined with houses, some with blue roofs and others with yellow walls. The scene is painted in a soft, painterly style with visible brushstrokes.

BETTY NEELS

Õde Maggyle loodud

Originaali tiitel:
Betty Neels
A Match for Sister Maggy
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1979 by Betty Neels.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01438624
ISBN 978-9916-31-256-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Pöördused liikusid peaaegu hääletult, kuid vana George oli töötanud St. Ethelburga peauksehooldjana nii palju aastaid, et ka vaikseimad sosinad olid talle tuttavad ja seetõttu tundis ta hääle kohe ära. Ta pani ajalehe käest ja piidles läbi kambriakna meest, kes oli majja sisenenud. Suurt – väga suurt – kasvu kahemeetrine laiaõlgne mees loivas rahulikult tema poole. Tulija oli nägus, hallide silmade, sirge nina, laiade selgepiiriliste huulte ja tumedate juustega, milles oli ohtralt halli. George uskus teadvat, kellega on tegemist. Ta lõi näost särama ja ütles: „Tere hommikust, härra! Doktor Van Beijen Doelsma, on mul õigus?“ Suurt kasvu mees krimpsutas vaevu märgatavalt nägu, kui kokniaksendiga George tema nime hääldust moonutas, ent naeratas ja noogutas, vastates meeldival toonil: „Tere hommikust! Jõudsin vist oodatust varem?“

George pöördus oma telefonipuldi poole. „Kui härra on valmis ootama, helistan Sir Charlesile. Ta palus teie saabumisest teatada.“

Doktor Doelsma noogutas jälle, torkas hiiglaslikud käed elegantse ülikonna taskutesse ja toetas õla vastu seinale. Ta paistis lõõgastunud, isegi unine, ja tema silmad olid poolkinni. Ent need avanesid kohe, kui ta märkas kedagi läbi haiglaeise hoovi tuiskamas. Naisel oli hea hoog sees ja doktor nuputas, miks peaks väärikas tume-sinises ja valges vormirõivastuses vanemõde nii enne-olematult kihutama. Tema kogemuse kohaselt liikusid haiglaõed rahulikult ja enesekindla tähtsusega, pälvimaks lugupidamist nii alamatelt õdedelt kui ka arstidelt, kelle heaks töötasid. Kui pöördus kolksuga avanes, kii- kas telefoniühendust ootav George üle õla, laksutas val-justi keelt ning torkas oma vana pea väikesest aknast välja.

„Sa jääd selle jooksmisega ühel päeval vahele, õde MacFergus. Peaksid ometi targem olema!“

Neiu peatus kambri ees ning doktor Doelsma, keda ta polnud veel märganud, silmitses tulijat pikalt pealaest jalatallani. Pikk noor naine oli tugeva kehaehitusega ja meeldivalt kurvikas, meenutades tohtrile naisi tema kodukandist Friisimaalt, kui välja arvata säravad kastanpruunid juuksed, mis kippusid käharduma, kuid olid prantsusepäraselt korralikult kuklale kinnitatud. Naine tõstis suure vormika käe ja kohendas kärsitult oma targeldatud mütsi, mispeale doktor Doelsma märkas, et hoolimata tormamisest ei hingeldanud naine sugugi. Väarikate mõõtmetega naine kummardus George'i kõrgusele.

„Kas ma jäin hiljaks? Kas ta jõudis juba kohale, George? Kella üheksane loeng! See mees tuleks maha

lasta!“ Naise mahedas hääles helises mägede elaniku aktsent. „Üks õde on haiguslehel, meil on neli proovieinet, ja saada üks uksehoidja, keegi tuli röntgenisse.“ Tema kulmud olid imeliste tumedate silmade kohal kipras ja oivaline büst kerkis ahastusest.

„Miks sa mind nii veidralt vaatad, George? Ma tean, et jäin hiljaks. Pean lihtsalt märkamatult sisse hiilima.“ Naine vakatas ja takseeris end. „Noh, võibolla mitte märkamatult, aga tema küll ei märka. Ta on eakas, lühinägelik, paks ja kiilakas ning ma ei mõista sõnagi, mida sel vaesel väikesel mehel on öelda.“ Ta kuulis doktor Doelsma huulilt tasast heli ja kiikas üle öla. Olles mehele lahkesti naeratanud, lausus ta: „Tere hommikust! Ma ei näinud teid. Kas lasin teil kaua oodata?“ Nende sõnadega pöördus ta uuesti heitunud ilmega George'i poole ja lisis rangelt: „Vaiki, George!“ ning ruttas kahinal nurga taha pikka koridori, vaa-teulatusest välja.

George lükkas vanamoelised terasraamidega prillid ninale ja piidles doktor Doelsmad, kes tema kergenduseks vaikselt naeris. See vaatepilt julgustas uksehoidjat ütleva: „Õde MacFergus oli pisut mures, härra. Ta läheks endast välja, kui teaks, kes te olete – temast viisakamat noort daami pole olemas...“ Ta vakatas, kui neile lähenes ebamäärasel sammul üks eakas mees. Doktor Doelsma lõi selja sirgu ja kõndis tulijale vastu. Vanem mees kätles temaga ja naeratas rõõmsalt.

„Paul, mu armas poiss, milline rõõm sind jälle näha! Kuidas su emal läheb?“ Vanamees ei jäänud vastust

ootama, vaid haakis end noorema mehe käevangu. „Emandal on saalitäis õdesid ootamas. Kas lähme, enne kui nad rahutuks muutuvad?“

Eakas tohter ja tema endine õpilane, kes oli loonud endale oivalise karjääri, suundusid ühesse lõpututest süngetest koridoridest, mida leidus kõigis vanades haiglates. Poolel teel kohtasid nad emandat – sirge ninaga kena naist, kel oli aukartust äratav büst ja kõigutamatu autoriteet, mille ta oli omandanud pikkade aastate jooksul jälgides, et õed endale teadmatult teeksid kõik, mida ta soovib. Doktor Doelsma mäletas teda St. Ethelburgast, kus oli töötanud traumatohtrina – ja naine ei paistnud olevat vähimalgi määral muutunud. Nad tervitasid teineteist nagu vanad sõbrad ja kõndisid kolmekesi edasi loengusaali poole. See oli neile kõigile tuttav, kuid isegi võõrastena leidnuks nad selle kergesti üles, sest mida lähemale nad saaliuksele jõudsid, seda valjemaks muutus naistekarja kõnekõmin. Emanda sisenedes võttis maad täielik vaikus, millele järgnes mitmesaja hästitärgeldatud põlle kahin, kui nende kandjad püsti tõusid. Emand jõudis väikesel poodiumil oleva tooli juurde ja võttis istet. Arstid tegid sedasama ning ka põllekandjad, kes kuuletusid emanda peanoogutusele, võtsid kõrvalukustava põllekahina saatel istet. Õed istusid saali tagaosas ning doktor Doelsma märkas kohe kaunist amatsooni, kellega oli kohtunud sissepääsu juures, pea ja õlad kõrvalistujate kohal kõrgumas. Naise kohkumus oli märgatav isegi eemalt – tema suu oli kergelt paakil – ja tohter

soovis, et oleks lähemal ning näeks tema silmi. Tema suunurgas tuksles muie, kui ta pilgu mujale pööras.

Samal ajal, kui emand ja Sir Charles Warren kõnet pidasid, nagu säärastel puhkudel kombeks, sättis doktor Doelsma oma koguka keha toolile ja vaatles publikut. Tema istekohalt tundus enamik neist väga kenakesed ja kes polnud kenad, olid vähemalt meeldiva välimusega, ehkki tohtri terav pilk tabas ka paar tõeliselt ilmetut tüdrukut. Ta ohkas, sest ilmetud tüdrukud esitasid alati küsimusi. Ta oli nüüdseks juba mitu aastat loenguid pidanud ning teadis, mida oodata. Ta oletas, et sel on mingil moel pistmist nende egoga. Ta tõusis, kommenteeris viisakalt ja põgusalt eelnevaid kõnesid ning alustas loengut. Ta oli suurepärane lektor, kes pälvis juba mõne minutiga publiku tähelepanu ning suutis seda hoida. Ta esitas oma loenguteemat – raskeloomulised maohaigused ja nende kaasaegsed ravivõimalused – lummavalt. Ta oli selle meditsiini-valdkonna spetsialist ning huvi ja ind, millega ta oma töösse suhtus, aitas vähimagi raskuseta kõigi kohal viibivate tüdrukute tähelepanu kõiata. Isegi mässajad, kes polnud tahtnud tulla, tundsid kaasa oma kolleegidele, kes olid pidanud palatitesse jääma.

Sir Charles, kes jälgis tohtrit oma poodiumipoolelt, mõtles, milliseks esmaklassiliseks meheks Paul on muutunud. Kahju, et ta pole abielus, mõtiskles ta, kuigi on vist juba kolmekümne viiene. Kindlasti on ta tööga väga hõivatud. Ent Paul oli Henriettale tore poeg. Sir Charles oli Pauli emaga isiklikult tuttav olnud aastaid,

isaga samuti. Pärast viimase surma polnud ta teiste pereliikmetega suhtlemist lõpetanud. Pauli ema pidi lähipäevil Friisimaalt külla sõitma. Sir Charles hakkas oma sümpaatse vana näo tähelepaneliku ilme varjus Henrietta meele lahutamiseks plaani pidama.

Emand, kuulates meeldiva madala häälega tohtrit kõnelemas ensüümidest ja nende keerulisest toimimisest, oli tänulik, et ei pidanud enam uute moodsate teooriatega kursis olema. Tema ajal oli maohaavand lihtsalt maohaavand – sellest kas toibuti või sellesse surdi. Keegi ei vaevunud ensüümidele mõtlema. Lihtne. Tema massiivne rind kerkis ohkeks ja ta keskendus täielikult enda ees istuvatele õdedele: ridade viisi lummatud, tähelepanelikke nägusid lektorit silmitsemas. „Võiks arvata, et ta tunneb ebamugavust,“ mõtiskles emand, laskis pilgul naiste tähelepanu keskpunktile rännata ja uuris meest hoolikalt. See mees püüdnuks iga alla kaheksakümneaastase naise pilku. Mehe head välimust kroonis kotkalik väärikus ja justkui sellest olnuks vähe, muutis tohutu kasv tema mittemärkamise võimatuks. Emanda pilk libises üle õdede ridade ja ta summutas naeruki-hina, mis tahtis kokku pigistatud huulte vahelt välja vupsata. Polnud ime, et kõik nii tähelepanelikud olid! Kindlasti näevad nad seda meest öösel unes ja järgmisel päeval on emanda kabinetiukse taga järjekord õdedest, kes tahavad teada, kas Inglismaal õppinud õdesid võetakse Hollandi haiglatesse tööle.

Loengu lõpetas nii suur aplaus, et doktor Doelsma lausa imestas. Mõistagi plaksutati rohkem temale kui

loengule, aga et ta polnud suurem asi eneseimetleja, ei tulnud ta selle pealegi. Ta oli harjunud oma suurusega pilke püüdma ja ehkki hea kasvatus ja jõukuse tõttu enesekindel, oli ta sisimas ikkagi tagasihoidlik. Nüüd ootas ta kannatlikult aplausi lõppemist ja seejärel küsis leebelt: „Kas kellelgi on küsimusi?“

Nagu arvata oligi, tõusid ilmetu välimusega õed üksteise järel püsti, et küsimusi esitada. Õdede järelepärimised polnud just kõige arukamad, ent heasüdamliku inimesena vastas tohter kõigile surmtõsise viisakusega, pannes nad rahulolevalt roosatama. Ta nautis vastuste andmist küsimustele, mille olid tõstatanud vanemad õed, kes ilmutasid tema loengu suhtes elavat mõistmist ning valdasid teemat põhjalikult. Ta polnud püstitõusmisest saadik tagaritta vaadanud, ent nüüd laskis ta pilgul viivuks sinnapoole rännata. Fuajee amatsoon oli elavas vestluses pinginaabriga, kes noogutas ja tõusis püsti. Ta esitas läbimõeldud küsimuse: „Mis on alternatiiv B₁₂-vitamiinile, kui patsiendil on nii magu kui ka maks haiged, mistõttu vitamiini imendumine on võimatu ega suuda aneemiat ära hoida?“ Tohter aimas, kes oli küsimuse tegelik autor. Ta naalus platvormi keskel olevale lauale, pannes veekannu ja klaasid kõlisesema, ning vaatas üle roosade nägude ükskõikse pilguga suurt kasvu neidist tagareas. Isegi kaugelt oli näha, et neiu punastas. Doktor Doelsma naeratas leebelt ja pöördus tema poole.